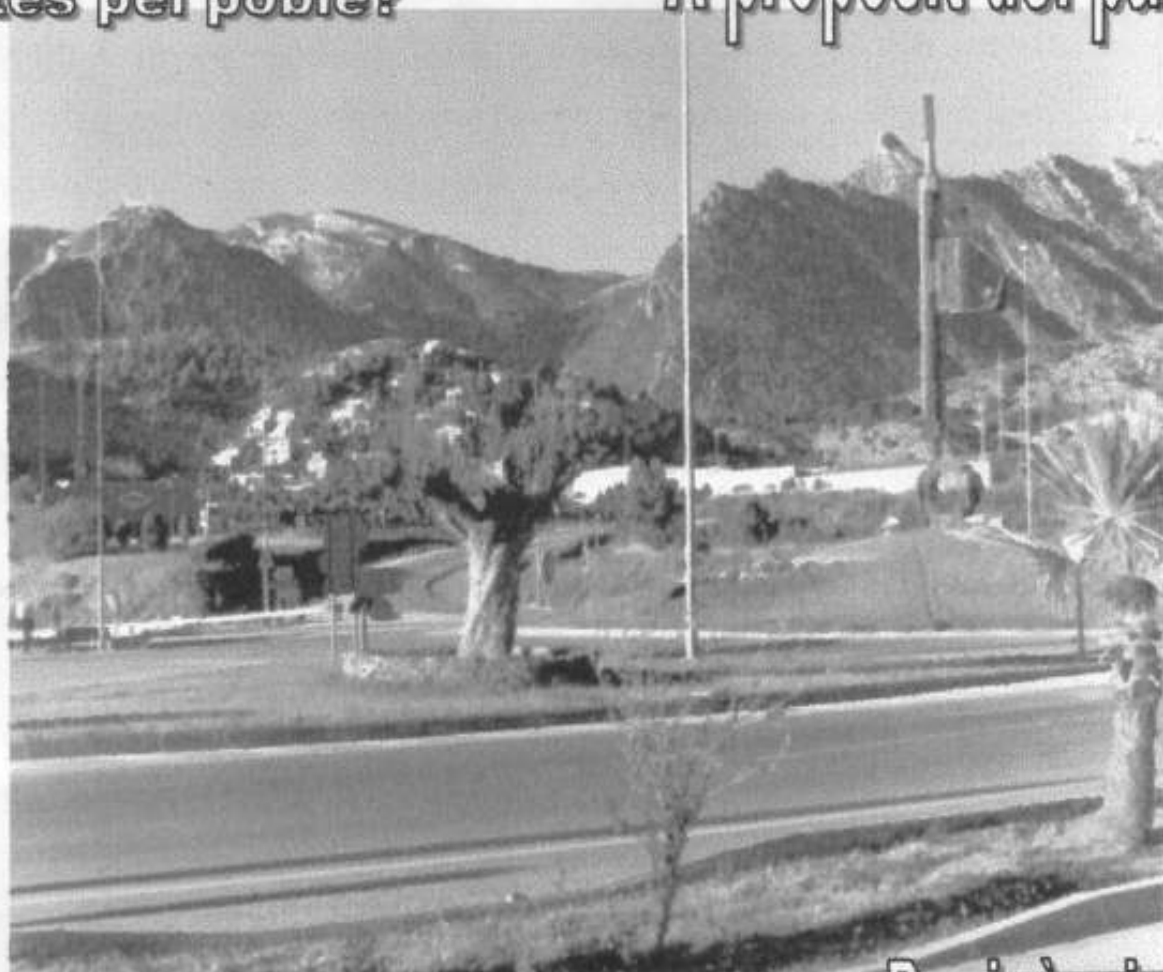

CAMÍ NOU

□ NÚMERO 0 • SEGONA ÈPOCA • ASSOCIACIÓ JUVENIL "QUELCOM" • DESEMBRE 2000 □

**Festes del poble;
fetes pel poble?**

A propòsit del parany

+,+ consumisme +

**Benicàssim
no té educació?**

... i moltes coses més ...

Editorial

"Tot va començar quan un grup d'amics, entre conversa i conversa, comentaren la idea de fer un mitjà de comunicació jove i plural", així començà la primera tirada d'aquesta revista ara fa quatre anys (1996), la recordeu?. Doncs ara torna, si no amb més força amb la mateixa que aleshores. Molta de la gent d'aquella edició, amb noves i sucoses incorporacions tornen a traure endavant una publicació tan atractiva com sòbria en allò referent al contingut. Després de donar patades per a currar-nos una sustentació econòmica estable, i perseguir els millors redactors del poble, endormiscats als llorers després de tant de temps sense exercir, aconseguim de nou tenir un mitjà de comunicació que la joventut del poble demana a crits. Pensem que funcionarà, com ho va fer ja una vegada; tot depèn de nosaltres, els joves de Benicàssim.

Aquest número volem dedicar-lo a un bon amic i col·laborador d'aquesta revista, Alejandro Mora, que ens va deixar recentment.

Consell de redacció:

Associació Juvenil "Casa de Joventut QUELCOM"

Col·laboracions:

Els i les joves de Benicàssim

Agraïments:

L'associació Juvenil "Casa de Joventut QUELCOM" de Benicàssim mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

L'AJUNTAMENT DE BENICÀSSIM

LA REGIDORIA DE JOVENTUT

EL CASAL JOVE DE BENICÀSSIM

I com no, a totes les empreses patrocinadores d'aquesta edició a més de a l'impremta BENIGRAPHIC per l'ajuda tècnica que ens ha proporcionat, així com als que amb els seus textos han fet possible que CAMÍ NOU torne a ser una realitat.

Aquesta publicació és plural. Cadascú es fa responsable de les seves opinions quan escriu en ella. CAMÍ NOU no té opinió i quan la té aquesta és reservada.

SUEÑA

Porque en el mundo aún no hay paz, porque en algunos países todavía existen dictadores, porque hay lugares donde no se respeta la vida, porque existen estados donde se controlan los derechos de las personas. Por suerte, la tecnología no ha avanzado tanto como para que se puedan controlar los sueños de las personas, por ello puedo decir que, como dijo aquel genio, yo, también tengo un sueño.

Y en mi sueño no existe la palabra “paz” porque es algo tan obvio que ni el más cruel personaje de mi sueño puede combatirlo. En mi sueño no existen fronteras, porque es un sueño de libertad, de libertad y de justicia. En mi sueño tampoco se diferencia a las razas, las hay, pero no existen los colores. Sólo te pido que cierres los ojos y me escuches, entonces será cuando comprendas mi sueño y mis pensamientos, entonces comprobarás lo fácil que es desplegar los brazos y volar con la imaginación a un mundo totalmente diferente a este, un mundo de felicidad y, por supuesto, de libertad.

Tan sólo me queda elevar una voz, que espero se convierta en muchas más, pidiendo, a ese alguien que me escucha, que haga algo, algo para que esto se transforme en realidad, porque no quiero que a nadie más le pase lo que me pasó a mí, porque yo tuve un sueño, y desperté aquí.

ELS JOVES
NO
PASSEM.
CASES DE JOVENTUT

Benicàssim no té educació??

En aquests temps és molt elevat el nombre d'enciclopèdies dedicades a parlar de la història dels diferents racons de l'estat espanyol i a descriure la seua geografia, gastronomia, paisatges, etc.

Precisament, en una d'aquestes publicacions, que es va vendre ja fa temps (1986) en forma de fascicles col·leccionables als quioscs de tot l'estat, apareix un estrany comentari sobre el nostre poble. L'autor, el senyor **Manuel Fernández Nieto**, al què no tinc el plaer de conèixer, descriu BENICÀSSIM de la següent manera:

"Castellón y Benicàssim están comunicados por una excelente playa de arena fina. El pueblo tiene una interesante iglesia de fines del siglo XVIII con cuadros del pintor Camarón y tallas de Esteve. En su costa están edificadas las Villas para veraneantes burgueses entre los que nunca pasa nada. El pueblo es eminentemente turístico aunque siga su tradición agrícola; no obstante, la amabilidad no es el lema de su Ayuntamiento ni de sus vecinos, quienes suelen poner toda clase de trabas en la época veraniega. Habría que ver que sería de esta encantadora villa sin la población flotante. Cerca se encuentra el Desierto de las Palmas, con el convento de

Carmelitas desde cuyas alturas, a veces, se ven las islas Columbretes, archipiélago de origen volcánico situado a 60 km. de la costa".

Impressionant, eh!! Doncs, açò apareixia o millor dit apareix en el volum "Valencia I" del col·leccionable "Descubra España paso a paso". El llibre va arribar a les meues mans perquè el meu avi es va fer la col·lecció sencera. Puc assegurar, que en tot el que he llegit jo d'aquest llibre cap autor es mostra tan "objectiu" a l'hora de descriure un indret.

Seria interessant preguntar-li al senyor Manuel que vol dir que entre els "veraneantes burgueses" de les vil·les "nunca pasa nada". Encara que el més desconcertant és quan diu que l'amabilitat no és el lema dels benicassuts, ni del seu ajuntament, i que "suelen poner toda clase de trabas en la época veraniega".

¿"Trabas" per què? per a poder col·locar un xiringuito il·legal? per a estacionar en zona prohibida?. Cal recordar que tothom, inclús el senyor Fernández Nieto, ha de respectar les normatives locals, com tots els veïns del terme municipal. Amb eixes ofensives paraules cap al nostre municipi, només es demostra l'excés de prepotència i falta d'educació d'aquest individu.

Xavi Rovira

GOLOSINAS - FRUTOS SECOS

C/ BAYER, 49 - TELÉF. 964 302 095 - 12560 BENICASIM

Festes del poble; fetes pel poble?

A dia 3 de novembre es convocà la Junta General de Festes, a la qual "La QUELCOM", com a membre de la mateixa hi va estar present i participà com tots els assistents de manera activa.

Hem de recalcar, en canvi, el moment de *precis i preguntes*, que fou ampli i debatut front a una elecció de nou president de la **Comissió de festes** que transcorregué sense incidències, com era d'esperar. Només felicitar a D. Santiago Escuder que durant 2 anys treballarà junt al regidor de festes per a que tot vaja a la perfecció.

La participació fou escassa, si tenim en compte que de 58 associacions inscrites a l'ajuntament només n'acodiren 6 o 7, més les 4 persones no pertanyents a cap associació, i que cridà el consistori per tal de complir els estatuts vigents. No obstant això l'alcalde es mostrà satisfet, ja que "*quasi mai havien acodit tants representants*", afirmà.

Entre d'altres es tractà la proposta d'actualització de l'estatut vigent per part de la regidoria. Es destacà en senyalades, reiterades i fins i tot excessives ocasions la participació escassa de la resta d'associacions. Aquesta absència fou entre d'altres conseqüència de que sortira a debat la possibilitat de donar per no vàlida l'assemblea, cosa finalment rebutjada.

Aquesta redacció vol deixar en primer plànol intervencions curioses, i què considerem com a més serioses en tant en quant s'abordaven els temes realment problemàtics; l'assemblea és un graó més a l'hora d'almenys tenir opció a debatre canvis al

programa de festes, i que pel què es digué ací PÚBLICAMENT "els acords presos en l'assemblea han sigut més d'una vegada manipulats abans de ser portats al ple pertinent en anys anteriors".

A títol anecdòtic es comentà que en certa ocasió sorgí de boca d'un regidor la possibilitat de contractar, vista la poca col·laboració general, una empresa que organitzaria les festes al complet; què vos pareix?

Més curiós és encara el fet (que algú deixà caure) sobre que certa famosa que últimament ens ha visitat a festes i què cobra una pasta, ho fa com a ciutadana suïssa i per tant lliure d'imposts a Espanya.

Recordar per a concloure, que l'assistència a aquests actes sobre els quals és cert que no estan ben donats a conèixer efectivament (i fixeu-vos que no he dit "correctament"), és aconsellable i fins i tot *didàctica* per a tots els ciutadans de peu pla. A més l'assistència de l'alcalde fa possible que s'expliquen coses cara a cara amb una sensació beneficiosa de proximitat i de que se'ns escolta. Possiblement no ho sapigueu, però tots tenim dret en aquestes reunions no a vot, però sí a veu.

V.E.R.

PASSA'T TEMPS

Busca les diferències:

"Casal Jove de Benicàssim

Casal Jove del Grau de Castelló

Solucions:
Cal que mireu les solucions per a trobar les diferències?

TV VALENCIANA??!

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana possibilita la creació d'uns mitjans de comunicació socials destinats a fomentar la intercomunicació entre valencians i a potenciar la seua identitat cultural i lingüística.

Estatut en mà, el juliol de 1984, les Corts aprovaren la llei de Creació de Radiotelevisió Valenciana i a la fi els valencians i valencianes tindriem una televisió pública, rigorosa i de qualitat amb la que es donaria un pas endavant en la tasca per la normalització lingüística al País Valencià, almenys és el que es pensava; malauradament, aquelles expectatives i la realitat que hui trobem, es pareixen ben poc.

Potser Mar Flores o Goyo González podrien explicar-nos a moltes/s telespectadores/s des de quin punt de vista caldria mirar els seus treballs, per a entendre'ls com a potenciadors de les senyes valencianes o, qui sap si eixa resposta ens la podrien donar Juan Imedio, Bàrbara Rey, Anabel Alonso o... ¿Cristina Tàrrega?. No, pense que aquesta gent no representa, de cap manera, la identitat cultural i, ni molt menys, lingüística del País Valencià.

Així com als Estatuts de redacció de RTVV, al capítol tercer, art.4, punt 2 trobem: *"Per tal de garantir la promoció i protecció de la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana, els programes elaborats pels*

serveis informatius de TVV i RAV s'emetran en valencià, respectant la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià i les seues normes d'aplicació, seguint els criteris emprats en el moment de l'aprovació d'aquest Estatut per la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència", és obvi que no se segueixen els mateixos criteris per a elaborar programes com *El gran parchís de TV, La música es la pista, Vídeo y medio, Tómbola, Gente con chispa, En casa de Bárbara, Números rojos, Amigos, Secretos de Hollywood o, Debat Obert* amb un típic ús testimonial del valencià que es limita al títol, les salutacions i els acomiadaments mentre el contingut del programa és íntegrament en castellà, cosa que reflecteix el poc interès per promoure una cosa tan genuïnament valenciana, com és la llengua.

Canal Nou s'ha baixat els pantalons davant el mercat televisiu

anteposant els ingressos per la venda de programes i l'audiència més enllà del País Valencià (p.e per Via Digital), als vertaders principis i objectius

d'una televisió pública finançada amb la butxaca de valencianes i valencians. A més, la disbauxa de TVV podria esclatar si es continua per aquesta línia amb una

certa i sospitosa pretensió per la privatització, després de la qual, ja es podria baixar el teló de la *Gran burla al Poble Valencià*, i amb eixa poca-vergonya, el què pareixen buscar... ¿"Canal Nueve" para todos los españoles?.

No són poques les crítiques que es plouen a la direcció de Canal Nou, sense anar més lluny, setmanes enrere la ex-directora de Ràdio 9 (què coneix la casa) feia davant la Comissió de les Corts dures acusacions a RTVV, denunciant

entre d'altres aspectes, la manca de llibertat informativa dels seus treballadors, la pèssima gestió de la cadena i els objectius de privatitzar l'ens públic que dirigeix Josep Ramon Villaescusa.

Tota aquesta burla, permesa també pels representants autonòmics, pot durar mentre la incompetència perdure, i si es tarda tant a actuar com a l'embassament de Maria Cristina, les conseqüències per al futur de Canal 9 les podem imaginar...CATASTRÒFIQUES!!

Xavi Rovira

PAQUITA

PANADERÍA CASAÑ, C.B.

C/. Bayer, 59
Tel. 964 30 05 48
12560 BENICASIM (Castellón)

C/. Secretario Chornet, 3
Tel. 964 30 13 35
12560 BENICASIM (Castellón)

La no necessitat d'una monarquia a l'estat espanyol

El 22 de novembre va fer 25 anys que la monarquia va tornar a ser instaurada a l'Estat espanyol. Televisions i periòdics van dedicar amplis reportatges a la figura de Joan Carles I, ressaltant sobretot les seues intervencions tant al procés de transició democràtica, iniciat amb la mort de Franco el 20 de novembre de 1975, com durant la nit del 23 de febrer de 1981, quan uns militars van dur a terme un intent de colp d'Estat.

Totes les informacions que vaig anar rebent aquell dia em van fer reflexionar sobre una sèrie de qüestions que ara intentaré respondre, encara que des de la meua posició subjectiva.

Per què, ha sigut realment necessària la monarquia per la instauració de la democràcia, o aquesta s'hagués pogut aconseguir perfectament

sense la primera? Pense que al procés democràtic no va ser decisiu que el rei, a qui Franco havia nomenat com al seu "successor", apostés per un sistema democràtic, perquè en aquells temps, i a Europa, era absurd continuar amb una dictadura. Els polítics, militars, i sobretot el poble sabien que l'única forma d'eixir del pou negre al qual s'havia caigut era la democràcia. A més, aquest sistema ajudaria al restabliment de les relacions diplomàtiques exteriors, a l'evolució cultural, i a la millora de l'economia. Per això, el rei, indubtablement aconsellat pels seus assessors, l'únic que va fer va ser seguir el camí més convenient per tots. La majoria clamava el canvi, i fins i tot els més franquistes eren conscients de la importància de l'evolució cap a una societat democràtica.

En quant al 23-F, només dir que l'actuació del rei va estar correcta perquè en aquells moments era l'única solució viable al conflicte. Si tots els poders de l'Estat es trobaven segrestats, algú havia de prendre les decisions convenients. El rei, aleshores, com a cap suprem de les Forces Armades es va limitar a donar les ordres pertinents i tot va acabar. Però també s'ha dit que no tots els militars estaven d'acord amb els insurrectes i que per això el colp d'Estat mai hagués prosperat.

De totes formes, aquestes només són dades del passat. Els 25 anys de monarquia parlamentària ja han transcorregut i ara cal mirar cap a endavant.

Aleshores, ha de continuar el règim monàrquic? La meua resposta és no. S'opina que l'Estat necessita d'una persona que el pugui representar tant a nivell intern com extern, perquè la figura del president no pot fer-se càrrec de tots els actes que requereixen una representació espanyola. Amb això estic d'acord. Però per què ha de ser un monarca? Només perquè la gent té una bona imatge d'ell. Pense que si ens trobem en un país democràtic aquesta persona hauria de poder ser elegida per sufragi universal, com és el cas de França.

Però al punt al qual jo vull arribar és l'econòmic: la casa reial costa diners. Perquè amb els diners dels contribuents no sols es manté al rei, reina, fills i néts, sinó a tota la família reial, que és prou nombrosa. Mantindre'ls significa que estudien als col·legis i universitats de més prestigi, que esquien tots els hiverns a Baqueira Beret i passen els estius al palau de Marivent a Mallorca, que condueixin els cotxes més cars i luxosos, i que es dediquen a practicar tota mena d'esports.

Aleshores jo em pregunte: si la sobirania resideix en el poble, (tal com diu l'article 1.1 de la Constitució de 1978), per què el poble no gaudeix de totes aquestes coses? A tots ens sortiria menys car elegir una persona per representar l'Estat durant un període de temps, i assignar-li un sou per fer-ho.

Leticia Casañ

"LO CUTRE"

El culebrón **Tamara** continua pegant fort, i és que tant la protagonista principal de la història com tots els personatges que ha generat al seu voltant, estan donant molt de joc a la premsa i TV rosa i també a les tendes discogràfiques.

Sí, sí! He dit tendes discogràfiques perquè no cal oblidar que **Tamara** és cantant i que arrand de l'èxit del seu primer Hit "**No Cambié**", ha aconseguit crear un monumental merder en que una sèrie d'il·lustres mediocres s'han convertit en "Famosos", els quals, com si d'un teatre de l'absurde es tractara, han actuat amb un clar objectiu: que una cançó tan frívola i simple estiga en el més alt de les llistes de vendes d'aquest país.

La veritat és que hom ja no sap que el més lamentable i repugnant de tota aquesta història, si el nomenament de **Tamara** com a La Diva Del Segle XXI (imagineu-vos quin segle ens espera) o per el contrari el ball que es marca la Diva quan canta el seu èxit. Vosaltres mateixos.

Siga com siga, el que és cert és que estem assistint a un altre Triomf de "**Lo Cutre**", d'allò simplista, fàcil, vulgar i poc pensat, de les cançons d'usar i tirar, en definitiva de l'obsessió que tenen alguns per aconseguir la fama a qualsevol preu i beure

glamour fins a fartar-se. Però que ningú es queixi perquè la culpa de tot açò la té la societat en la que tots estem inmersos. Nosaltres donem vida a aquestos personatges i després els convertim en ninots de falla, que quan es cremen desapareixen.

Tamara ha nascut amb data de caducitat, però no el seu gènere, "lo cutre" continuarà invaint les nostres vides amb artistes i cantants de "todo a cien", qui serà el successor de **Tamara**?

Eduard Soliva

RIMAR
PERFUMERÍA - BOUTIQUE

Santo Tomás. 68 - Teléf. 964 300 194 - 12560 BENICASIM

+, +, CONSUMISME +.

Ja s'apropa el Nadal, amb les seves llumetes, colors i natural bondat. En efecte arriba la millor data per a les persones menys afavorides perquè ara és quan molta gent s'assabenta de que existeix algú més al seu voltant. El Nadal per a la humanitat significa això: alegria, felicitat, generositat, i moltes altres

paraules boniques; per aquesta raó de vegades pense que no sóc humà. S'apropen les meves pitjors dates, allà on vaig em trobe al senyor de la barbeta simpàtica, allà on vaig m'ofereixen coses per a adornar la meva casa, allà on vaig em diuen que compre coses perquè inspiren el Nadal. Cada any per aquestes dates tinc que tornar al meu racó de "desintoxicació nadalítica". Entre a ma casa, tanque les finestres, llance la televisió pel balcó, tanque la porta i tire la clau a la mar.

En efecte, sóc un drogadicte i ara mateix tinc el *mono*, però no estic enganxat a les drogues, dures o molles, no, estic enganxat al consumisme que per a mi també és una droga si no pitjor, si igual a les altres, sobretot per al meu compte corrent. Ja no tinc ni una pesseta al banc i l'home del frac dorm amb mi a casa, però la culpa no és tota meva, és de la policia que no controla a tots els camells (i no parle sols dels del portal de Betlem), per aquestes dates cada camell decora el seu "garito" al mateix temps que puja els preus, i això enderroca la meva economia, que ja de per sí és més roja que el senyor Iglesias (que en pau descanse). Jo no puc anar a comprar, així que ja saps, quan vages a fer les compres de Nadal pensa en mi: dona'm més que vull més, compra més que em cal més.

R. B. O.

Bon Nadal

¿Dónde está esa Navidad de esperanza prometedora y atiborrada de júbilo, prosperidad y amor hortera que se exhibe en los telefilmes de sobremesa? ¿Dónde está ese Papa Noel con el saco de la ilusión y su barba de Fernando Fernán Gómez?

¿Y esos copos de nieve cayendo por el deseo de un repelente e ingenuo niño "desdichado", que no sabe contar hasta diez pero sabe más de psicología que el mismísimo Freud? Rectifiquemos aunque sea un

poco. ¿Qué es la Navidad? El arrogante precio de la gasolina, terrorismo sombrío y furtivo, resurgimiento de las ideas totalitaristas, el robo por parte de las ETT's, el paro, las hipotecas, la hambrienta contaminación, la justicia clasista,...

¿Qué es la Navidad a nivel mundial? Sin abolir la deuda externa de los países del tercer mundo, guerras absurdas de ideologías absurdas y religiones absurdas, el totalitarismo de algunos gobiernos, economía sumergida, trabajos penosos, maltrato a la mujer y carencia de sus derechos, abuso infantil (pederastia), países cada vez más pobres, países cada vez más ricos, la capa de ozono, el dinero destinado a investigaciones militares y no sanitarias, la explotación de menores en el trabajo, personas sin techo, racismo, xenofobia, las vacas locas,...

¿Dónde está ese espíritu de la

Navidad que arregla todas las cosas? ¿Dónde estás tú en ese momento? Me lo puedo imaginar, ¿en el Corte Inglés?. ¿Dónde está ese deseo de ayudar a los demás? ¿Para cuando el "año nuevo y vida nueva" en los países tercermundistas?

Medio mundo trabaja para vivir y el otro vive para trabajar. La Navidad es el invento político-capitalista más efectivo que se haya podido idear nunca con la mejor farsa argumental religiosa. ¿Dónde está el dinero cuando hace falta? ¿Dónde estás tú en el momento de la verdad? No me lo digas, ahogándote en tu propia gula.

Buen provecho y que disfrutes de las gambas y el pavo. Feliz Navidad.

Dan Alcaide

**MODA INFANTIL Y JUVENIL
MODA SEÑORA Y CABALLERO**

Avenida Castellón, 30 - Teléf. 964 301 926
12560 BENICASIM (Castellón)

A PROPÒSIT DEL PARANY

El parany és un mètode de caça d'aus tradicional en alguns indrets d'Aragó, al sud de Catalunya i al País Valencià, sobretot a les comarques de Castelló. Es fa servir per a caçar tords i consisteix, bàsicament, en atraure la presa amb algun sistema de reclam cap a un arbre preparat amb varetes impregnades de vesc; l'au queda atrapada i cau a terra.

Aquest mètode de caça és massiu (no es pot controlar el nombre d'ocells capturats) i no selectiu (no discrimina quin tipus d'ocells captura). Tots els anys provoca la mort o el deteriorament irreversible del plomatge de moltes aus protegides (insectívores, rapinyaires nocturns, passeriformes, etc) moltes d'elles en plena migració.

Des de fa uns anys conservacionistes, ecologistes i muntanyers valencians i catalans, s'apleguen en la denominada Plataforma Antiparany. La Plataforma Antiparany denuncia per una banda, tota una sèrie d'irregularitats que es produeixen als paranyes amb la complicitat de la Conselleria de Medi Ambient de la CV, i per una altra banda la il·legalitat que comet aquesta última amb la concessió d'autoritzacions especials per a aquest tipus de caça al País Valencià. Les irregularitats més freqüents són: *el fet intrínsec d'aquest tipus de caça de ser massiu i no selectiu, al utilitzar el vesc per a agafar els ocells; l'utilització de reclams elèctrics (cassettes); la ubicació de molts paranyes a l'interior de cercats, ser practicat habitualment durant la nit. A més en moltes ocasions es supera el nombre de captures anuals (500 peces per parany).*

D'altra banda s'incompleixen aquestes lleis:

-Convenis internacionals: Conveni de Berna.

-Legislació europea: Directiva 79/409 sobre la conservació d'aus silvestres.

-Legislació nacional: Llei 4/1999 de conservació dels espais naturals i de la flora i fauna silvestres.

-Legislació autonòmica: Decret 265/64 de catalogació de la fauna valenciana.

Per tot açò la Comisió Europea va obrir l'any 1997 un primer expedient d'infracció a Espanya per no eradicar aquesta modalitat de caça. El passat novembre li va obrir l'últim. A Catalunya, on també es concedien autoritzacions va ser declarat il·legal l'any 1993, gràcies al contenciós administratiu interposat per l'associació DEPANA. Al País Valencià el 17 d'octubre de 1997 el Tribunal de Justícia de la Comunitat Valenciana, va declarar contrària a dret la normativa elaborada per la Conselleria de Medi Ambient l'any 1994, per a concedir autoritzacions del parany a causa d'una denúncia presentada per l'associació Acció Ecologista-Agró. Curiosament la Conselleria de Medi

/CAMÍ NOU, la revista

Ambient va recórrer deixant de banda l'interés general i posicionant-se al costat dels **furtius**. Avui en dia encara que el cas és als tribunals, la caça amb parany al PV és legal. Des de l'any 1990 s'han concedit entre 4.000 i 6.000 autoritzacions especials per temporada (5.000*500=2.500.000!!).

Com es justifica el parany?

Els tords sempre han tingut mala fama a les nostres terres. Se'ls acusa de ser una plaga per a les collites. Tanmateix, la Conselleria de Medi Ambient mai ha fet cap estudi científic per a comprobar que açò és veritat; cosa que si van fer a la Universitat de Jaén fa uns anys. D'aquest estudi es desprenia que la incidència del tord en la collita d'oliva era d'un 0,2% front al 10% que restava als camps sense recollir. De totes maneres, si en algun moment aquests animals foren un perill per a l'agricultura hi han altres mètodes de control, entre els quals en cap cas, es troba el parany.

Per tot el que ja s'ha esmentat resulta ridícul que la Conselleria defense el seu posicionament tan sols amb l'argument de conservar una bonica i antiga tradició. Pot ser, només pot ser, caldria buscar el vertader motiu en el fet que APAVAL (Associació de Paranyeros) compta amb un nombre aproximat de 5.000 socis.

Tots els anys aquesta associació celebra a distintes

poblacions l'assemblea annual on acodeixen una mitjana de 3.000 persones; on a més d'associats i familiars assisteixen autoritats locals, provincials i autonòmiques.

Si t'importa el medi ambient i no t'agrada que et prenguen el pèl, **MOU-TE!!!**, envia cartes de queixa a la Conselleria de Medi Ambient.

C/Herrero, 23
/12005 Castelló

C/Gregorio Gea, 27
/46009 València

C/Professor Manuel
Sala, 2 / 03003 Alacant

Daniel Rovira

Sport Salud

C/ Santo Tomás 114 - Edif. Berzosa - Benidorm Telf: 617.80.26.18

Por una Vida en Movimiento

WEB CAMS

Un petit aparell electrònic de no mes de 50 grams, fàcil d'amagar en qualsevol lloc, pot transformar-te en uns minuts en la persona més famosa d'Internet. Com?. Enviant a tots els milers de navegants que estiguen connectats a ell imatges teves en llocs on normalment no imaginaries mai que hi ha una camera, com pot ser un servei públic o la consulta del ginecòleg.

I es que en aquesta societat pareix que ens importa més el que li passa al veí que a nosaltres mateixos, si no, mireu la televisió, "el gran hermano", "el bus", "tómbola", i tants altres que no fan més que parlar de les intimitats de persones que, ni coneixem personalment ni ens donen de menjar.

En la Xarxa hi ha milers de pàgines que utilitzen les Web Cams, però no totes per a fer l'esmentat anteriorment. Per exemple <http://webcamwold.com/> es la pàgina principal d'un grup de gent amb la mateixa afició, mostrar-se al mon per aquestes cameres.

En aquesta web es poden veure les cameres de tots els membres, però també ofereixen ajuda per a persones que volen entrar en aquest món i no saben com.

Però, a la gent no sols l'interessa veure com treballen en una oficina, o com escuren els plats

del dinar, la gent vol morbo, vol sexe. Per això hi ha pàgines de persones que mostren tot el que fan en casa, però aquestes ja no són gratuïtes.

Una molt famosa és la camera de la Juani (<http://www.lacamaradejuani.com/>), una morena espanyola amb cara de satisfacció per el que està fent. Juani té connectada la camera les 24 hores del dia per a les persones que des de l'intimitat de sa casa volen saber com li va, per el módic preu de 1.500 pessetes setmanals, que no és molt ja que ella i el seu company Jorge televisen diàriament la seva vida. A més, ofereixen una gran quantitat de fotos dels seus moments més "a tope" per a que els seus fans incondicionals puguin decorar el fons del Windows, o no.

Hi ha moltes pàgines del mateix tipus, i esmentar-les totes seria impossible, però són fàcils de trobar per que cada una d'elles porta enllaços a d'altres.

Com s'esmentava al principi, agrada conèixer l'intimitat dels demés però també a l'invers, hi ha gent que li troba gust a mostrar la seva intimitat.

SKAR (Òscar Martí Casañ)

DESITJOS PER A UN GENERAL

Aquest és un fragment de Pedro Miguel (Xile) dirigit al General Augusto Pinochet Ugarte.

Nada Personal...

«... le deseo sinceramente un juicio justo, apegado a derecho y, en la medida de lo posible, un calabozo limpio, cómodo y digno. Ojalá que nadie lo golpee, General, que nadie lo humille.

Que no le confisquen su casa ni su auto ni le destruyan su biblioteca. Que no le venden los ojos ni lo tiren al suelo para darle patadas y culatazos. Que no lo cuelguen de los pulgares, ni le administren descargas eléctricas en los testículos, que no le arranquen la lengua, que no le hundan la cara en una pila de agua de vómito ni lo asfixien metiéndole la cabeza en una bolsa de plástico, que no le revienten los globos oculares, que no le quiebren los huesos de las manos, que no le introduzcan ratas hambrientas por el ano, que no lo violen, ni lo mutilen, ni lo hagan volar a pedazos con una carga explosiva; que no disuelvan su entierro a macanazos, que no secuestren a sus hermanos ni les arranquen los pezones a sus hijas. Es decir, General, ojalá que no le hagan nada de lo que sus subordinados hicieron, bajo las órdenes y la responsabilidad de usted, a miles de chilenos y chilenas y a muchos otros ciudadanos de Argentina, de España, de Francia, de Alemania, de Suecia. No. Que le organicen un juicio justo y que le preparen una celda limpia y cómoda en la que pueda pasar sus últimos años sin padecer frío ni hambre. No es nada personal. Es que si eso se consigue, general Augusto Pinochet Ugarte, la humanidad habrá dado un gran paso hacia el reencuentro consigo misma.»

El racó musical

Músicaweb

www.napster.com Per què comprar Cd's a 2995 ptes quant te'ls pots baixar gratis d'Internet?

www.festival-benicàssim.com

Assabenta't del grups i les dates per l'any que ve. Mira les fotos dels àlbums d'edicions anteriors,...

Més per a escoltar

**Dots and loops,
Stereolab (1997)**

Música suau i lleugera per qualsevol hora del dia. Frases inintel·ligibles en francès o anglès pronunciades per la màgica veu de Laetitia Sadier. Trip-hop per ballar, sopar amb els amics o somniar.

Legend, Bob Marley & the Wailers (1984)

Tots els grans èxits del màxim representant de l'escena *reggae* de tots els temps. Des d'una versió en directe de *No woman, no cry* fins *I shot the sheriff*, passant pel poderós *Get up, stand up*. Indispensable.

Californication, Red Hot Chili Peppers (1999)

Lletres, aparentment sense sentit, que busquen la rima, envoltades per una barreja de funk, rock i punk. Per experimentar tot tipus d'emocions.

Els concerts a la setmana de la Tardor i la Joventut

Supose que molts de vosaltres vos pregunteu perquè no es varen celebrar els concerts que s'havien anunciat per la Setmana de la Tardor. Bé, després d'haver investigat un poc hem descobert que el motiu ha estat la manca de llicències per a actuacions de música en directe de quasi tots els pubs del poble. Per obtenir una d'aquestes llicències cal complir molts requisits i l'únic lloc amb llicència, Tremendo Mundo, no podia celebrar els concerts a causa de les queixes d'alguns veïns. A més, fer les actuacions al carrer és arriscat en aquesta època de l'any, perquè mai es sap si plourà, i per això, Mª Carmen Torres, responsable del Casal Jove, ens ha informat que una altra opció barallada seria la de fer els concerts cap a la primavera.

Celebracions en honor a Santa Cecília a la Unió Musical de Benicàssim

El dia 22 de novembre va ser Santa Cecília, patrona dels músics. La Banda va dur a terme durant tota la setmana una sèrie d'actes que aquest any han destacat per la bona organització. El dimecres, dijous i divendres van haver concerts protagonitzats per músics, estudiants i professors de l'Escola de Música. El divendres per la nit es va oferir un sopar al Regi 3, i a continuació tots varen acudir a l'Acadèmia per ballar amb la disco-mòbil que s'havia contractat. El dissabte de matí es va fer la tradicional "torrà de xulles" al Càmping Tauro, i per la nit hi va haver sopar de "pa i porta" i ball de disfresses. El diumenge es va celebrar una missa a les 10, després es va oferir vi moscatell i coca malfeta, i a continuació va començar el concert. Finalment tots varen acudir a Les Barraques per dinar.

Des d'ací volem enviar un salut a David, Olivia, Eli, Aitor, Edu, Carles i Víctor, membres de la nova junta, pel gran treball que estan fent.

Leticia Casañ

VI Saló del manga a Barcelona

Divendres 3 de novembre. Ens disposem a eixir en direcció Barcelona. Objectiu: El VI saló del *manga*. Ben provistos de l'equipament necessari per a l'expedició (diners, diners i mmm...diners)... (ah si, i càmera de fotos, imprescindible en aquest safari). Tal i com es ve repetint els darrers 6 anys, Barcelona es converteix per 3 dies en la capital "*otaku*" de la península. Centenars de "*freaks*", penya disfressada, algun que altre pikachu de 2 metres d'altura i molt bon rotllo són els components necessaris per a aquest singular còctel que jo mateix recomane a qualsevol que vulga passar un cap de setmana entretingut.

Una volta al saló, aquest ofereix gran quantitat de possibilitats que no es limiten als més assabentats del tema. Des de tallers de manga per als que volen aprendre a dibuixar, fins a passes de les novetats en pel·lícules o sèries d'animació que apleguen al nostre país i la presentació de novetats per part de les editorials. Tot açò junt amb una gran quantitat de *stands* que faran que les nostres motxilles engrossen (i els nostres diners s'evaporen d'una forma espectacularment ràpida). Els més "*freaks*" no trobaran la forma d'aburrir-se al

concurs de udols... ejem!... de karaoke, en el que participen els fanàtics més radicals de les sèries més dispars (desde *Heidi* a *Mazinguer Z*), o el concurs de disfresces que cada any ens sorpren amb la quantitat de "*McGuivers*" que són capaços de montar una disfressa amb qualsevol material... (autèntiques obres d'art modern); finalment per a aquells que ho desitgen poden passar una bona estona provant les últimes novetats en videojocs.

Aquest saló no seria el mateix si no nomenarem a tots el afeccionats que han permès que el saló es repetisca per 6ª vegada consecutiva. Afeccionats al *manga* i el *anime* que s'esforcen no sols en fer arribar aquest gènere a tots aquells que ho dessitjen ja siga mitjançant la traducció, subtitulació d'algunes pel·lícules d'animació i "*fan edició*" d'algunes obres que no aplegarien mai al nostre país per part de les editorials, sinó de la informació que ofereixen al consumidor d'aquest gènere que en els darrers anys ha sigut injustament criticat per alguns sectors conservadors de la nostra societat. En aquest saló, la **ADAM** (associació en defensa del *anime* y el *manga*) posà a la venda unes camisetes que s'esgotaren en unes hores i en les que deia: "**El manga no és perillós, la ignorància sí**". Esperem que la societat abandone progressivament la ignorància i la búsqueda de caps de turc per als seus problemes i l'any vinent puguem parlar del VII saló del manga.

Albert Casañ

peluqueria unisex

ANALISIS DEL CABELLO
TRATAMIENTOS CAPILARES
DISTRIBUIDOR DE PRODUCTOS
KERASTASSE
REVLON
L'OREAL
RESAL

Pida hora. ☎ 964 30 05 80
les oliveres, 19, bajo
12 560 benicàssim

"SUORS"

L'altre dia tornà a passar. Vaig tornar a entrar al mateix bar. "Ahir estava" vaig pensar. Tenia els nervis fets pols. Allà dalt, com assegut a una cadira, estava ell, amb eixe cos perfilat erecte, impassible.

Es mostrava perdonavides, prepotent, superior a la resta. Encara que és cert que era més alt que la majoria. Les gotes recorrien el seu coll constantment. Però això sí, ell era diferent. Més esvelt, més proporcionat, amb més cos i un estar sobri; ¿sobri?...Bé sí. Era transparent, com l'aigua...o millor...Val no.

Tots deien que estava molt bo. Tots intentaven arrimar-se a la seva boca. Normalment mai estava sol. Això és el que passa amb els qui es creuen especials, que mai estan sols. Per ell, amb tots al seu voltant, destacava. Era diferent, vaja si ho era. I clar, jo tampoc puc resistir-ho. Vaig caure a les seues xarxes. En realitat la primera vegada que el vaig veure jo ja havia decidit que no m'anava a agradar; quan la vaig *catar*, m'agradà menys. Però ara, cada estona que passa tinc més ganes de buscar-lo i com no, de trobar-lo. És curiós doncs el sabor de boca que m'havia deixat era en canvi meravellós.

L'altre dia com dic, va tornar a passar. Vaig entrar de nou i ell continuava en la mateixa posició que l'última vegada. Quan em vaig apropar va passar alguna cosa. Algú prop seu donà un pas enrere i el colpejà. Sols recorde que em vaig posar dels nervis i em vaig tirar a terra amb l'esperança de subjectar-lo a temps. Em vaig asustar molt doncs no deixava de sortir-li bromera per la boca. La veritat, no entenc com es pot ser tan desconsiderat i deixar perdre un botellí de cervesa com eixa, així com així.

Víctor E.

CENTRO OPTICO

C/ Sto. Tomás 77
T: 964 30 40 09
BENICÀSSIM
C. P. 12560
CASTELLÓN

amor perdut

Mentre el món no para
el seu camí,
tampoc la mort descansa
ni troba fi.

La seua innocent mirada
portava als ulls gravada
la tendresa i l'amor
d'una jove enamorada.

Mai s'esborrarà d'ella
cap record,
cap sentiment,

gravats per sempre al
meu cor
amb el foc del seu amor.

Arribar a estar tan junts,
estimar un temps tan
curt,
però...intens;
perdre la seua llum
m'ofega amb llàgrimes
els ulls.

No puc deixar de pensar,
no soc capaç de somiar
sense recordar,
sense plorar
a qui em va estimar
i tant em va donar.

Tu em vas dir adéu,
un adéu sense voler,
molt trist...
per què tan matiner?

X. R. G.

El joc dels polítics: "Ni sí, ni no"

Un singular desafiament en el que u no pot distrau-re's ni un moment.

Edat: a partir de 7 anys.

Temps aproximat: una legislatura.

Jugadors: 2 o més polítics.

Material: no.

Consell: portar xaqueta (no val canviar-se-la).

- 1- Els contrincants comencen el joc dient les paraules que no es poden dir durant la partida: "Ni sí, ni no".
- 2- A partir d'eixe moment cada jugador intentarà que l'altre diga les paraules prohibides, fent-li preguntes de tot tipus, i haurà d'anar amb molt de compte amb les que li facen a ell.
- 3- El primer que diga "sí" o "no" perd, i l'altre jugador reb un punt (un escó).
- 4- La llista de paraules prohibides es va ampliant per a fer més difícil el joc així com avancen les partides. Les prohibicions més corrents són: "ni sí, ni no", "ni blanc, ni negre", "ni or, ni plata", encara que es poden afegir totes les que es vulguen.

Què llegir?

Trajecte final, Manuel de Pedrolo (1975). Edicions 62.

Set històries de narració especulativa. Ciència ficció sorprenent que acabat de llegir sembla massa curt.

No estabas en el cielo, Fernando Delgado (1996). Editorial Planeta.

Què li va passar al pare de Carlos? Realment està mort? Tant l'humor, com el drama o la tendresa conformen aquesta història en la qual el protagonista va trobant, poc a poc, les peces que li porten a desxifrar un enigma.

Héroes, Ray Loriga (1993). Editorial Plaza & Janés.

Aquesta novel·la psicològica conta l'història de un xic que es tanca en una habitació per a viure fora del món i dins de les cançons. Prosa anàrquica, heretara de la poesia del rock and roll i situada en les antípodes de tota literatura correcta i descartable.

El equipaje abierto, Felipe Benítez Reyes (1996). Tusquets Editores.

Recull de poemes escrits entre 1992 i 1996 i, a mode d'aparador de pertinences, representa en el seu conjunt una parada en el camí, una sala d'espera on ignorem si l'autor desfà l'equipatge o el prepara per a emprendre una nova travessia.

Què escoltar?

Scenes from a memory, Dream Theater (1999). Elektra.

Últim treball conceptual de un dels grups de progressiu més aclamats actualment.

Led Zeppelin IV, Led Zeppelin (1971). Atlantic.

Rock, blues progressiu, retalls d'acústiques americanes, cançons amb lo millor de l'elèctric,... disc imprescindible per a qualsevol dia i qualsevol hora.

Made in Japan, Deep Purple (1972 –edició 25 aniversari 1998–). EMI-Odeón.

El millor disc en directe de la música rock. Mostra gloriosa de la potencia d'aquest grup en el cim de la seva creativitat.

Nevermind, Nirvana (1991). Geffen.

Una de les biblies del rock de la dècada dels noranta. Estàndard del *grunge* amb la forma de melodies, potencia, lirisme i *riffs* enganxosos.

Què veure?

Blade Runner

Director: Ridley Scott. (1982)

Intèrprets: Harrison Ford, Rutger Hauer, Sean Young, Edward James Olmos, Daryl Hannah, M. Emmet Walsh. Pel·lícula de culte de ciència ficció. Los Angeles, any 2020, un home frent la màquina en una cursa contra el temps.

Trainspotting

Director: Danny Boyle. (1995)

Intèrprets: Ewan McGregor, Ewen Bremner, Jonny Lee Miller, Kevin McKidd, Robert Carlyle.

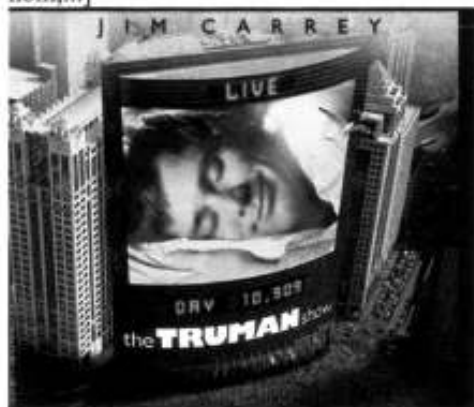
Irreverent, escatològica, política, humorística i a vegades surreal. Pel·lícula que nodreix el gènere de la narració sobre drogues i sense provocar malentesos.

Dan Alcaide

iiQuin fem, la tele...!!

"Bon dia. I per si no ens veiem després... Bona vesprada i bona nit":

[...Les meves sospites es van fen cada volta més grosses. Primer la homogeneïtat de les accions de la gent. Tot està previst, tot es perfecte, amb les paraules mesurades, els moviments oportuns, els somriures adequats. Les dues o tres vegades que me n'he sortit del que s'aproxima amb el temps a un guió televisiu, i he actuat de motu propi, els esdeveniments que envolten la meua vida quotidiana es paralitzen. I aquesta vegada no ha sigut diferent. La impossibilitat de sortir d'aquest lloc tan perfecte i previsible, amb aquella història sobre la mort de mon pare i el que això em va suposar front a la navegació, les repetides intencions que molts han tingut d'avisar-me que alguna cosa estranya ocorre,... Es un munt de coses que m'està tornant boig. Aquell drapaire em recorda molt a mon pare. No puc més. Avui mateix intentaré sortir. La última vegada no fou fàcil. Paregué com si tot es posara en contra meua; incendis, fugues tòxiques, agents de policia que coneixen el meu nom,...]

Coneixeu el show de Truman? Que li ho pregunten als directius i regidors de la nova televisió del segle vint-i-u, perquè des d'uns quatre anys ençà pareix que s'hagen mullat el cervell amb el guió d'aquesta magistral i severa crítica del que ara s'ha fet realitat, la vida en directe. ¿Què està pixant i se li veu el cul? No passa res. I que estàs sopant i veus a un grossot fent *monigots de mocs*... ? Doncs tampoc passa res, perquè això senyors, és la televisió. Autobusos que no es mouen, illes desertes que no estan tan desertes, normes infringides *pel bé del teleconsumidor*... Però no passa res, sempre i quan ho vejам a la televisió. Disculpeu la nostra franquesa però açò apesta, i tots sabem a què. MERDA.

Merda, merda i merda. Merda a l'hora de dinar, merda a l'hora de sopar. Encara que siga poc culta, la paraula és l'única que segons el diccionari defineix el futur que ens depara tot açò.

Qui mou els fils? Amb quines instruccions... PER QUÈ? Primer fou el germà major de no sé qui, després una illa equipada tecnològicament o un bus plè d'indígenes... no sé. Açò evidentment és una broma, perquè nosaltres també ho hem vist. Sí, també. ¿Com sinò, parlariem sobre un tema del qual no tinguérem total coneiximent? Però la nostra intenció no és ni molt menys la de començar a posar verds als directius dels canals privats més importants del país (encara que amb l'aparició del pseudoshow *El gran polvo* ens ho hem pensat, i prou), no, perquè això seria massa fàcil. La televisió es mesura pels indicadors d'audiència, i la veritat, la culpa de que es vengà tant de "colhogar" no és sols dels fabricants, perquè senyores i senyors, ací caguem tots.

Diuen que la curiositat va matar al gat. Nosaltres no tenim gat. Però, comprenem perfectament el que l'expressió vol dir. Som uns curiosos, ens agrada vore-li-la al veí; una vegada em vist un poc el nostre subconscient, reencarnat en *la maruja del poble*, no pot evitar fer un seguiment continu del borinot eixe que s'esforça en caure-li bé a tot *quisqui*. ¿Per què càmeres gravant tot el transcurs d'un dia normal amb la vida quotidiana d'una persona desconeguda?. És facilíssim (com el punt de creu), nosaltres ho demanem. Sempre ha sigut prou difícil fer-se famós, o almenys al principi, perquè ara, el trampolí de la fama s'apropa a nosaltres en forma d'autobús de luxe. Qualsevol xica o xic amb dots d'actriu, afany de protagonisme i sort per a que la seva personalitat encaixe amb la busca dels organitzadors del programa, pot ser en un parell de mesos una *gran artista de la cançó*. La "fòrmula" és molt senzilla: Nosaltres demanem i ells ens donen. I molt més fàcil és la solució: Si no funciona, ho lleven i ten posen un altre... Mentre hi haja recursos...

Benvinguts, "*leidis an gentelmens*". L'espectacle està a punt de començar. Agafen els millors seients i preparent-se per a viure una vida que no és la seva, que no (perdoneu una altra vegada la franquesa) els importa el més mínim. Som persones i ens interessen les persones, però de vegades, no en la manera més adequada. La nostra llibertat acaba quan comença la dels demés. Així que ja saps, tú que perds el temps llegint-nos mentre estan televisant a la Mónica (la rubia del bus) en pilotes a la dutxa. Sols tens que agafar el comandament a distància i escollir quin canal vols vore. Fes-ho bé!!

V. Escoín i R. Bernal

MANIFEST DE LES CASES DE JOVENTUT

Som les Cases dels Joves. Hem obert els braços i les portes de molts pobles, de barris, de ciutats. Estem gestionades per un batec creatiu, per un projecte jove. Avui celebrem la inauguració. Avui destapem mil idees plurals cap un núvol participatiu. Un presagi de potencial renovador envaeix el nostre espai, vents amb la consciència rebel, veus de joventut enaltides per regenerar la societat, el compromís fet projecte, la flama crítica dels nous corrents d'aire lliure. Els nostres joves han obert el camí del futur amb la motxilla plena d'alternatives: una escola de ciutadania, una escola de democràcia, una escola de llibertats i de drets, una escola de participació. Gran contingut de què gaudirem nosaltres. A les nostres estances s'aprendran els mecanismes, els instruments, els procediments per a utilitzar els drets, per aprofundir la democràcia.

La rebel·lia està guanyant la batalla. Vol exercir les seues llibertats, vol assumir les seues responsabilitats, vol col·laborar... i exigirà.

Aquest és el manifest que requereix una renovació aviat. Aquestes seran les seues normes inicials obertes al progrés i la imaginació creativa:

PUNTO PRIMER. DENOMINACIÓ

Les Cases hem tingut tradicionalment personalitat jurídica pròpia. Hem sigut subjectes de drets. Tenim entre d'altres, dret al nom propi. Per això decidim ser anomenades "Cases de Joventut".

PUNT SEGON. LA IGUALTAT DE SEXES

Nosaltres, parlant en femení, com correspon a la veu de les Cases, exigim respecte als drets iguals de les persones sense la més mínima discriminació, és a dir, dones i homes tindran dret a la igualtat total, al respecte natural i a les estupendes diferències que els adornen. Defensarem el principi de coeducació.

PUNT TERCER. PROTECCIÓ DEL MEDI AMBIENT.

A partir de demà toca neteja d'univers. Col·laborem amb les associacions ecologistes, els defensors de la naturalesa, les organitzacions mediambientals. Tots tindran obertes les nostres portes i les nostres eines de reparar paisatges, i ens comprometem a fer tot el que calga per a no embrutar més, per a no destrossar més la natura.

PUNT QUART. LA DEMOCRÀCIA COM VALOR.

Les Cases de Joventut hem nascut independents, tenim vocació d'independents. Serem sempre independents. Rebutjarem implacables les manipulacions partidistes, interessades o sectàries, i promulgarem el principi d'autotutela.

L'únic mitjà de combatre els mals de la nostra societat sense acudir a l'opressió i a la violència, és la Democràcia. Farem Democràcia directa. Fomentarem fòrums, encontres d'opinió potenciant tots els camins de participació política lliure.

PUNT CINQUÉ. PLURALITAT.

Defensem la varietat i la diversitat, dins la unitat dels joves. Hi tenem cabuda totes les races, les cultures, les civilitzacions, les idees, les formes de sentir i d'expressar-se i els corrents d'aire nou. Sols tanquem al tancament.

PUNT SISÉ. LA VIOLÈNCIA COM CONTRA VALOR.

Rebutgem la raó de la força. Per a aconseguir els objectius personals, socials o polítics, ens mourem sempre del costat del pacifisme.

PUNT SETÉ. REBUIG DE LES DROGUES COM A ALTERNATIVA A L'OCI.

Refusem qualsevol perill d'addiccions que puga limitar la llibertat. Repudiem el consum de drogues com a entreteniment per a passar el temps. Anhem la claredat, natural i creativa, de les capacitats mentals... i posem en marxa els nostres ciments com a projecte alternatiu per al temps lliure que fomenti els hàbits culturals i esportius.

PUNT VUITÉ. LA SOLIDARITAT

Sols l'agermanament solidari pot garantir-nos la pau. Cal assumir un compromís jove d'amor i de concòrdia per a integrar totes les cultures en una abraçada planetària. Cal donar passos urgentment grans, cap el millor repartiment de la riquesa al món, i disminuir la desigualtat entre el Nord y el Sud, entre els rics i pobres.

PUNT NOVÉ. DEFENSA DELS JÓVES MÉS DESFAVORITS.

No hi haurà barreres per a joves amb minusvalies físics o mentals. Tindran atenció especial a les nostres cases, els toxicòmans que es mostren disposats a la reinserció. Tots trobaran activitats adients i adaptades a la seua naturalesa i condició.

PUNT DESÉ. CONTRA L'ATUR.

No hi ha pitjor companya per a un jove, per a qualsevol persona, que l'atur i la inactivitat.

Les Cases assumim el repte de convertir-nos en actius compremesos en la lluita contra l'atur, però de la més ferma posició, davant l'explotació.

ÚLTIM PUNT BÀSIC.

El manifest queda obert al desenvolupament.

Els nostres joves tenen, i tindran sempre, la paraula.

